

hvortil han idelig kom tilbage, at man skulde sende alle Demokrater, i hvert Fald alle demokratiske Rigsdagsmænd, paa Krigsskibe over til Kristiansø, hvor de skulde hugge Sten, indtil de havde forbedret sig. Alle andre Forholdsregler var efter hans Mening Lapperier, Slag i Luften, der ikke vilde føre til noget Resultat.

Der havde derfor virkelig været Grund til med nogen Ængstelse at imødesee Mødet mellem denne Mand og Emanuel — og de spændte Forventninger var da ogsaa i fuldt Maal bleven opfyldte. Saasnart Jægermesteren havde hørt Emanuels Navn, var hans Hoved bleven purpurfarvet; og uden at give Emanuel Haanden eller besvare hans Hilsen foer han ind i Spisestuen til Fru Hassing, der var ifærd med at tilse Aftensbordets Dækning.

„Hvad skal det sige!“ raabte han her med sit tykke Læspemæle, hvis Styrke han paa Grund af Tunghørighed aldrig formaaede ret at beregne. „Er det ikke den gale Anarkist og Folkeforfører derovre fra Vejlbj? Og med saadanne Folk holder I Omgang! Med den Slags Personer fører I mig sammen! Hvad er Mening, Ludovica?“

„Hør, Onkel!“ havde Fru Hassing svaret med en Bestemthed, der ellers var hende ganske fremmed men netop derfor gjorde et desmere overvældende Indtryk paa Onkel Joachim. „Du veed, at hverken Hassing eller jeg befatter os med Politik. Men Pastor Hansted er en overordentlig dannet og interessant Mand, af hvis Konversation man kan høste baade Fornøjelse og Belæring, uden at man derfor behøver at hylde hans Anskuelser. Jeg vil nu derfor bede dig om, Onkel Joachim, at du ikke fornærmer Pastor Hansted men husker paa, at han iafte er vor Gæst.“

Det var Virkningen af denne Formaningstale, der endnu i Begyndelsen af Maaltidet kunde spores paa ham; han sad stiv som en Ledstolpe og lod med fornemt krænket Mine de fleste Retter gaa ham forbi.